

Sygn. akt II CSK 112/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. M. i T. M.
przeciwko J. M.
o przeniesienie własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów A. M. i T. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 października 2015 r. wnioszek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powodów wskazał, że „w niniejszej sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a mianowicie art. 734 § 1 k.c.” w zakresie rozwiązania wątpliwości co do kwestii zawierania fiducjarnej umowy nieruchomości, w której biorący zlecenie nabywa określoną rzecz (nieruchomość) od zleceniodawcy a nie od osoby trzeciej”.

Odnosząc się do tak sformułowanych wątpliwości interpretacyjnych i abstrahując od sposobu sformułowania samej ich treści podnieść należy, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się

wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi nie spełnił. Twierdzenie o potrzebie dokonania wykładni art. 734 § 1 k.c. nie zostało poparte argumentacją, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pełnomocnik powodów nie przedstawił bowiem jakichkolwiek argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powodów wskazał, że „sam sąd tak I instancji jak i II instancji właściwie dokonują ustaleń faktycznych wskazujących na istnienie powierniczej umowy nabycia nieruchomości pomiędzy ojcem pozwanej a powodowani a jedynie polemizują w zakresie jej treści, wymagalności”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka wystąpiła. Należało zauważyć, że wbrew twierdzeniom pełnomocnika powodów Sądy obu instancji

przyjęły, że powodowie nie wykazali aby doszli do takiego etapu negocjacji z M. M., aby można było uznać, że uzgodnili z nim istotne warunki umowy, na mocy których ten ostatni byłby skutecznie zobowiązany do przeniesienia na nich części prawa własności nieruchomości położonej w B., pozostałej po sprzedaży wydzielonej z niej w latach 2008 – 2010 działek. W skardze nie przedstawiono nadto argumentów, które dowodziłyby, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analiz oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Nie jest w tym zakresie wystarczające stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona oraz odwołanie do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).